

Jézus Urunk tanítása

2017. október 6.

Jézus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon, akik elfogadtátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve elzarándokoltatok e helyre.

Köszöntöm mindazokat is, akik ma lélekben kísérnek el benneteket, mert hallották ugyan a hívást, de nem tudták megoldani a jelenlétüket. Ezért megpróbálunk egyek lenni e felajánló kegyelem tanítása révén.

És most a tanítást, amit a mai napon ajándékkul adtam számotokra, és a mai nap tanítása – lehet érezni egész hónap tanításában –, hisz ma csak egy tanítást emeltem ki számotokra, ami arról szólt, hogy, ugye, jelen vannak a farizeusok, akik mindig azt figyelik, hogyan és miképpen lehet belekötni a Názáreti Jézusba, a tanításaiba, amelyet ad tanítványainak és a nép sokaságának.¹ Hisz tudjuk, a farizeusoknak is voltak tanítványok, és Heródes-pártiak, akik hallgatták őket, és akik elfogadták mindazt, amiről ők beszéltek. Itt, ezen a tanításon is jelen vannak, és azt figyelik félre vonulva, megtanácskozva, hogy hogyan és miképpen kell észrevenni a Názáreti tanításában a „hibákat”, az „ellentéteket”, vagy hogyan és miképpen szól a tanítás a nép sokaságának. S ekkor megbeszélik, megtanácskozzák egymás között, s a saját tanítványainak és a Heródes-pártiaknak elmondják, hogy milyen kérdéssel menjenek a Názáretihez.

Ők el is fogadták, oda is léptek, és így szóltak Feléje, hogy:

– Tudjuk, hogy a hűség szeretetében tanítod a tanítást Isten jelenlétéhez. Minden embert egyformán fogadsz el, és nem teszel semmiféle kitétel.

És ekkor felteszik, ugye, a kérdésüket. Mi is az ő kérdésük? Hogy: szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy nem?

Erre Én, Jézus Krisztus Uratok hogy is szólok nekik?

– Miért botránkoztattok meg? Miért vonjátok kételybe mindazt, amit mondok?

Ez után így szólt feléjük:

– Adjatok Nekem egy adópénzt.

Igyekeztek, hisz nem tudták, hogy mi lesz a kérdésre a válasz. Boldogan, sietve átadták. Majdan feléjük mutatta, és így szólt:

– Most Én is kérdéssel fordulok felétek: Kinek a képmása és a felirata van itt, amit láttok?

Hát meglepődve válaszolnak:

– A császáré.

– Akkor Én pedig így szólok felétek: Adjatok meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.

Meglepődtek ezeken a szavakon, hisz nem ezt a választ várták a kérdésükre. S így eltámolyogtak, tovább mentek, és ott hagyták Őt saját tanítványaival.

Most ennek mi is a mondanivalója?

Ugye, a mai nyelvezetben és a mai életben hányan és hányan lehettek ti is a mai mindennapokban farizeusok, akik csak a hibákat nézitek a más ember jelenlétében, hogy

---

¹ Ezen a napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: „Kérdés az adóról” (Mt 22,15–22).

mikor, hogyan tudok beléje kötni, hogyan tudom talán megalázni, hogyan tudom kítaszítani? Mert nem a szeretet vezérel, hanem hogy „ha én megtehetem, akkor miért ne tegyem?”

Ugye, a farizeus is nem ő saját maga ment, hogy megkérdezze, amit szeretett volna kérdezni, és rá választ kapni. Mit tett? Hát maga mellé hívott a tanítványok közül meg a Heródes-pártiakból. És nekik adták, szinte szájukba, a kérdést, hogy mit tegyenek fel, és hogyan tegyék meg: először azért dicsérik meg a Názáretit, mert a tanítása Isten szeretetében jelen van, és „tudjuk, hogy igazat tanítasz”, de...

Úgy-e, hogy mondjuk mi a saját szavunkkal?

De mindig van benne egy csavar – a ti mondásotokkal, mert a ti saját szavakat használom. „Hogy ha tudok, akkor megalázok, kítaszítok. És akkor egy kicsit farizeussá tudok válni, mert érzem, hogy a másik ember felett én tudok uralkodni, pálcát törni, megítélni, vagy éppen a kérés helyett parancsolni?”

Ezeken mind el lehet gondolkozni, hogy a mai jelenben hogyan vagytok jelen, hogyan fogadjátok el mindazt, ami körülvesz benneteket.

És a válasz?

Szerintetek az jött feléjük, amire ők gondoltak?

Nem. A válasz az egyszerűségében jelent meg, hisz Ő is próbára tette őket. A Mester mit mondott?

– Kérek egy adóspénzt.

És mikor az megjelenik, akkor így szembe mutatta velük, és Ő is kérdéssel folytatta, hogy:

– Kinek a képmása és a felirata van...?

Tudták nagyon jól, hogy kinek a képe és a felirata van rajta, ezért tudtak, szinte mondhatni azt, hogy kórusban, többen felelni.

Hát, ha már az ő képe van rajta és a felirata, akkor, ha nálad jelen van ebből az adóspénzből, és te tartozol az adósságod fejében, akkor természetes, hogy oda kell adnod, ami jár.

Ezért így tudtam csak számukra válaszolni, hogy:

– Add meg a császárnak, ami a császáré, Istennek pedig az Istenét.

Isten gyermeke vagy? Akkor te mit tudsz adni Istennek, vagyis az Atyának?

Önmagadat – szeretettel, szívből és örömmel. Tudsz cselekedni, a cselekedet által segíteni, a segítség által összefogni, s akkor érzitek, hogy többen vagyunk, erősekké válunk, s az erősségünkben tudunk figyelni az elesettekre, a szomorúakra, a bánatosokra, és mindazokra, akiknek szükségük van, hogy a kegyelem hogyan árad és működik rajtatok és bennetek.

Mert, ugye, ezeket az ajándékokat Atyámtól is kaphassátok Általam. Én, Jézus Krisztus Uratok is adhatok számotokra ilyen kegyelmeket, és ti ezeket a kegyelmeket elfogadjátok, szívetekbe zárjátok, megpróbáltok vele együtt élni a mindennapokban, és akkor te mit tudsz nyújtani, ha neked kell valamit nyújtani, amit az Atyának szeretnél adni? Oda adod a felajánló őszinte imádat, árasztod a szeretetedet, a békédet; árasztod azt, hogy örömmel, hogy gyermeke lehetsz; elfogadod Fia tanítását, és megpróbálsz a szerint élni és cselekedni a felebarát felé. Mert a felebarátaimat elfogadom, hogy egyek legyünk a mindennapokban, és ha már eggyé tudtunk válni a mindennapokban, akkor ebben a szeretetben tudunk élni.

És ugye, mennyivel könnyebb, mikor Isten gyermekeként, Jézus testvéreként ismered a tanítást, és tudod, hova tartozol, és a szerint próbálsz meg élni a mindennapokban, és a mindennapokkal tudsz segítséget nyújtani azoknak, akik pedig tőletek várják. Mert nem kimondottan, most azt példának hozom nektek, mert ma, ugyan már átjöttetek a mai napba, de még a kezdetekről beszélünk, mikor még a szentmise átélésén vettetek részt, és hogy mondotta számotokra a pásztor?

Hogy: Figyelni kell mindig arra, hogy mit kapok, és mit tudok nyújtani. Mert a szeretetet és a kegyelem, az határtalan. A szeretet és a kegyelem összeköthet, hogy erősek legyünk.

És Én ehhez még azt mondom nektek, hogy amikor Tőlem, Jézus Krisztus Uratoktól kaptok egy áldást, egy kegyelmet, egy örömet, egy békét, egy Szentlélek-kiáradást, amivel megerősítelek benneteket, és ha ezt nemcsak kimondottan saját szívedbe zárod, s azt mondod, „ez az enyém, ezzel én rendelkezek saját magam, és nem törődöm a felebaráttal és a testvéremmel”, akkor te milyen testvér vagy? Ugye, nem Isten gyermekeként éled életedet, és nem árasztod Isten kegyelmének ajándékát, mert Istentől, az Atyától kaptad, szívedbe zártad, a Fiú átadta neked, s akkor „én ezt szeretném tovább adni, mert én Istentől kaptam, és ezt Istennek adom az Ő gyermekében, aki itt a Földön élek”.

Tehát: „Nem akarok farizeus lenni, sem Heródes-párti, hanem az akarok lenni, aki megszülettem e földi életre a vendégéletben, aki tanításokat kapok, aki ajándékokat kapok a kegyelmekben, ezeket örömmel elfogadom, táplálkozhatok belőle, erősödhetek belőle, és nem válok farizeussá, hanem árasztom szívem szeretetének melegségével Isten gyermeke felé, akivel Jézusban testvérek vagyunk, a Fiúval, és megajándékozom azzal, amiből én részesülhettem, mert szeretem felebarátomat, szeretem testvéreimet, és így akarjuk kialakítani, hogy egymáshoz tartozunk, egymásra szükségünk van, s egymással lehet örömben, békében és szeretetben élni.”

És hogy ha ezek jelen vannak a mindennapi életben, és ehhez párosul a mai napotok, a mindennapi ima a szentolvasó által, és kéri a Szentolvasó Királynőjét, az Édesanyát, hogy legyen veletek, imádkozzon veletek, ugye, mennyivel nagyobb az ima ereje a meghallgató kegyelemben, a segítségnyújtásban, a felismerésben és az elfogadásban?

És mikor ezt még az országotokért is teszitek a következő ünnepre?

Hisz ott ismét jelen van Édesanyám a *Magyarok Nagyasszonyában*, vagy ahogy Én mondom számotokra most már elég rég óta, hogy: a *Magyarok Királynője* – hisz elfogadtátok kérésemet, és Királynőnek valóban adtatok koronát – nemcsak jelképes –, és most már Királynőtök, aki óv, véd és vezet, és vigyáz reátok, és megpróbál nektek ajándékot adni a szeretetből, az örömből, a békéből, a kegyelemből, hogy: „Ne féljete, gyermekeim! Hozzám tartoztok. Én átölellek benneteket, megerősítelek benneteket, és haladjatok e meghívás által a mindennapi élet-útpályán.”

És ha már én elindultam, és látom felebarátomat, s látom testvéreimet, meghívom őt is. De ha még nem elég bátor, akkor szívemet megnyitom, s árasztom azt a szeretetet, amelyből én részesültem, hogy „te is részesülj, felebarátom és testvérem, és megerősödj most már ketten, hárman vagy négyen haladjunk”.

Mert az imában is hogy van, hogy mondtam el nektek nem egyszer, nem kétszer, hanem többször már?

Ahol ketten, hárman összejöttök, ott Én, Jézus Krisztus Uratok jelen vagyok, és jelen van Édesanyám. Akkor, ugye, már mindjárt többen vagytok, akik együtt imádkoztok, és lehet érezni az ima erejében a melegséget, a szeretetet, a kegyelem működését.

Most csak, ha visszatérünk a Golgota előtti napra², emlékezzetek, nem voltatok sokan, ugye, de ha szívből és szeretettel imádkoztok és énekeltek, szinte úgy hallatszott, ahogy most magatok elé pörgetitek a Golgota előtti napot, mintha szinte tele lett volna a kápolna, mert átéléssel, örömmel és szeretettel imádkoztatok. Nem unottan, hát nem „csak eredj, eredj, eredj minél előbb, haza mehessek; befejeztem, megadtam, ugye, az Istennek, ami az Istené” – de hogyan ment Hozzája?

Ezen el kell gondolkodni, hogy szívből vagy szeretettel, és ha bennem a szeretet jelen van, akkor ezt a szeretetet árasztom, szinte átölel ez a szeretet benneteket.

Ezen gondolkozzatok el, mert nem mindig csak a sok ima a fontos, hanem a sok imában jelen legyen a szeretet és a kegyelem, amely összeköt benneteket, ami által érzitek, hogy árad az imádkozás alatt a kegyelmének a melegsége, átölel, szinte, ha egy kicsit átadom magam, akkor úgy érzem, mintha lebegnék. Mert így próbáljuk megköszönni, hogy Isten gyermekei vagytok, az Én testvéreim, s akkor tudjátok, hogyan kell élni és cselekedni.

És ez a mai tanítás próbálja ezt tükrözni számotokra, hogy: hogyan éljek, hogy mi nem akarok lenni, és hogyan tudok segítséget nyújtani, és hogyan adom meg a császárnak, ami a császáré az adósságban, a földi törvényekben; és mit tudok Isten gyermekeként az Istennek, Atyámnak, vagyis, akikkel itt a Földön élek Atyám gyermekeiben, Jézus testvéreiben eggyé válni a szeretet, kegyelem által a felismerésben, az elfogadásban és a mindennapi imában, a jelenlétünkben.

S ennek reményében áradjon reátok ma áldásom e szeretet által. Ezt a szeretetet küldöm most nektek. Nyissátok meg szíveteket, egész lényeteket, hogy érezzétek a szeretetnek a melegségét, amely most felétek árad kiválasztott Mária testvér keze által, és amikor szomorú vagy, bánatos vagy, vagy amikor úgy érzed, hogy „most én talán szívből imádkozok, és kiadok magamból mindent, akkor érezzem ennek a szeretetnek, ha csak egy szikráját, ami szinte így szétmegy bennem, és áraszsa a meleget”, akkor biztos vagy, hogy: „Uram, én most Veled imádkozom, jelen van a Te Édesanyád is, és milyen boldogság ez, hogy nem egyedül mondom a mindennapi imámat!”

És így most fogadjátok a szeretet-áldásomat, amelyet ma ajándékolok nektek a tanítás révén, a Szentolvasó Királynője révén és a Magyarok Királynője révén, hogy töltse be szíveteket, lelketeket, áradjon rajtatok és bennetek, és kössön össze benneteket ez a mai szeretet, mint egy imaláncban, ahogy kezetekbe veszitek a szentolvasót, és látjátok, hogy a szemek egymáshoz tartoznak – ti is tartoztatok így egymáshoz a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon most reátok, töltse be szíveteket és a lelketeket, hogy ez a mai szeretet-áldás működjön rajtatok, bennetek, melegítsen, óvjon, védjen és vezessen a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

---

² ti. 2017. október 5-ére, amikor Sükösdön engesztelő imára gyűltek össze a testvérek